

V březnu vychází v nakladatelství Brána knížka vašich vzpomínek. Povězte mi, jak celý tento projekt vlastně vznikl?

Můžu vám tedy od srdce říct, že to nebyl můj nápad. Nikdy bych si totiž nemyslela, že bych měla napsat knihu, ať to jsou jakékoliv vzpomínky nebo cokoliv o mém životě. Podle mě, nebyl zase tak zajímavý oproti jiným. Když se to tak vezme, každý život je vlastně zajímavý. Vzniklo to celé ale tak, že k nám na večeri chodili sousedi a to nekončovalo jak jinak než vyprávěním o našem mládí. V našem věku už to ani jinak nechodí. Žijeme více ve vzpomínkách na to, co bylo.... Právě ale má sousedka, paní Gillian, se mým životním příběhem nadchla! Prosila mě pak o to, aby je mohla sepsat. Já jsem jí pravila, že nevím, koho by to zajímalo a ona mě i přesto žádala, že i kdyby to nemělo nikoho zajímat, tak by to stejně ráda sepsala. (*pozn. autora, tady se s názorem s paní Evou naprosto rozcházíme. Já myslím, že jen málokdo má skutečně tak pestrý život*) Samozřejmě, to ale bylo v angličtině a nic se s tím nedělo. Vlastně to už budou čtyři roky, co to Gillian sepsala a kdybych se byla neseznámila s vámi Alice, tak se s tím asi stále nic neděje. Vlastně to celé byla jedna velká náhoda. Věřím ale, že teď, když ta knížka bude, tak to bude hezké čtení pro lidi mého věku, protože jim to připomene naše mládí.

Hned v úvodu knihy, jen řečeno, že o vašeho bratra měli v pražském bruslařském klubu zájem, zato u vás ten začátek s bruslením, nebyl tak jednoznačný, popisujete se jako Pavlova nejistá sestra....

No já toho hodně vím z povídání mých rodičů, protože, když mi bylo čtyři nebo pět tak si samozřejmě moc nepamatuji detaily. Asi to ale bylo hlavně tím, že v krasobruslení nebylo moc kluků a Pavel byl šikovnej, milej kluk. Byl tam tehdy Pavel a možná ještě dva kluci a asi třicet malých holčiček. Takže na sportovní dvojice vůbec nebyli kluci a byl tedy o něj velký zájem a všechna ta děvčata byla řečně Pavlova věku a už uměly taky dobře bruslit. Kdežto já jsem byla o tři roky mladší a já jsem se tak pajdala na ledě, zatímco Pavel už byl dobrý krasobruslař. No a když tatínkovi navrhli, že by Pavel mohl dělat sportovní dvojice s nějakou holčičkou z klubu, tak se táta vzbouřil: „,,No prosím vás, vždyť to přeci nejde, vždyť má svoji sestru!“ Takže já jsem to musela dohánět, protože on byl tři roky přede mnou a nejsem tak šikovná, jako byl on.

A dokážete si vybavit ten moment, kdy jste získala tu jistotu na ledě? Kdy jste věděla, že krasobruslení bude vaše cesta?

Já myslím, že od začátku, co byl Pavel po mé straně, tak jsem dostala tu jistotu, protože jsem měla někoho, kdo mi pomáhal, motivoval a nebyla jsem na to zkrátka sama. Od té doby, co jsme spolu začali bruslit mi byl oporou, a tak pak pokračovalo celou naší, kariéru. Pavel mi pomáhal se vším.

Ze začátku vás trénoval váš otec, který ale vlastně sám krasobruslař vůbec nebyl. To je působivé, jak to dělal?

Ne, tatínek krasobruslař nebyl ale miloval sport a sám i rekreačně sportoval. Tehdy se běžně dělali v zimě zimní sporty, takže jsme jezdili na lyže a v létě jsme zase provozovali letní sporty. Trénoval nás ale tak, že odposlouchával trenéry u ledy a pak nám opakoval jejich pokyny. Později ale, když už jsme začali závodit, přešli k trenérce Míle Novákové. Nejsem si jistá, kde o ní tatínek slyšel, ale povedlo se mu jí zkontaktovat a ona se nás ujala.

Jak na paní trenérku Mílu Novákovou vzpomínáte?

Paní Míla byla tedy velice přísná ale zároveň i férová a prošlo nám dost vylomenin. Měla skvělý smysl pro humor. Nešetřila nás, ale také věděla, že když si večer budeme chtít někam vyrazit, tak druhý den poctivě dorazíme na trénink a budeme dělat, co se od nás očekává.

Svůj první titul mistrů světa, se vám podařilo vybojovat v Praze, před domovským publikem a také ve společnosti právě vaší trenérky a vašich rodičů.

Bylo to moc hezké, jak říkáte, že jsme tam mohli mít rodiče i paní trenérku ale bylo to také především nečekané. Nečekaný, protože jsme nikdy nebyli na mistrovství světa, akorát na ME a tohle bylo poprvé, co jsme se kvalifikovali na MS, které se v Praze mělo konat o rok dřív ale kvůli nehodě amerického leta s jejich týmem, se vše tragicky posunulo. No tehdy to ale bylo vůbec poprvé, co jsme viděli bruslit Kanadany a Američany, no a většina z nich tu svojí konkurenci znala ale my vlastně neměli tušení. No tak, jsme si říkali, že když všechno bude dobrý, tak bychom mohli skončit v těch prvních deseti, to by bylo fantastický. No a tehdy nebyla taková technologie, jako je dnes, takže to všechno bylo manuálně počítané. Trvalo jim to tak, alespoň půl hodiny, než se zjistilo, kdo kde, na kterém místě je. No a teď přišel jeden trenér a jiný trenér přijde, a říká, já jsem slyšel, že jste pořád pátí a teď zase někdo, že jste čtvrtí a furt se to tak měnilo a bylo to vlastně takové celé napínavé no a to, že jsme to vyhráli právě před vyprodanou Pražskou halou, to bylo fantastické. V našem věku ale nám vlastně nedocházelo, tak úplně, že jsme mistři světa. Bylo to, že jsme vyhráli závod. Nedošlo nám hned úplně, jak velký úspěch to vlastně byl, ale to je možná dobře. Hlavní ale bylo, jak nám fandili lidé. To byla ta největší motivace a také vlastně, to, že jsme dali Československo na mapu tanců na ledě.

-Alice Neradová-